

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟΝ, ΕΝ ΠΚΕΑ

«Τί ἐστὶν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν · ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου· ἢ εἰπεῖν· Ἐγείραι καὶ περιπάτει; Ἴνα δέ εἰδῆτε, ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας, (εἶπε τῷ παραλελυμένῳ)· Σοὶ λέγω · Ἐγείραι, καὶ ἄρας τὸ κλινίδιον σου πορεύου εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἄρας ἐφ' ὃ κατέκειτο, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, δοξάζων τὸν Θεόν»_ (Λουκ. 5, 23-25).

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Δόξαν καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμπομεν εἰς τὸν Τριαδικόν Θεόν, ὁ Ὅποῖος μᾶς συνήγαγε σήμερον, ποίμνιον καὶ Ποιμένα, ἐνώπιον τῆς Θείας Εὐχαριστιακῆς Τραπέζης, ἀφ' ἑνός μὲν διὰ νά γίνωμεν κοινωνοὶ τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, ἀφ' ἑτέρου δέ, διὰ νά διατρανώσωμεν τὴν ἐνότητα τῆς Πίστεώς μας καὶ τὴν κοινωνίαν ἡμῶν μετὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐπιπλέον δέ, νά διατρανώσωμεν τὴν χριστιανικὴν μαρτυρίαν μας, ἡ ὁποία καταγγέλλεται διαχρονικῶς διὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, δηλαδή τοῦ παλαιφάτου Ἑλληνορθόδοξου (**Ρούμ Ὁρτοντόξ**) Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων, τὸ ὁποῖον ἐθεμελίωσεν μέ τὸ Σταυρικόν Αὐτοῦ Αἶμα, ἐν ταυτῷ δέ καὶ ἐδόξασε μέ τὴν Ἁγίαν Αὐτοῦ Ἀνάστασιν, Αὐτός Οὗτος ὁ Θεός καὶ Σωτὴρ ἡμῶν, Ἰησοῦς Χριστός.

Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολική, Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία, καθὼς διατυπώνεται εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεώς μας, δέν ἀποτελεῖ ἀπλῶς σύλλογον ἢ κοινωνίαν πιστῶν, ἀλλὰ εἶναι αὐτό τοῦτο τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποῖου Σώματος ἡμεῖς, οἱ φέροντες τὴν σφραγίδα τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὸ Βάπτισμα, εἴμεθα μέλη. Ὁ δέ Χριστός, ὡς τέλειος Θεός, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος, εἶναι ἡ κεφαλὴ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή τοῦ Σώματος Αὐτοῦ. Διὰ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, καθημερινῶς καὶ μάλιστα κατὰ τὴν συμμετοχὴν μας εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἐπιβεβαιώνεται τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας ἢ, περισσότερον συγκεκριμένως, τὸ Μυστήριον τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ· μέ ἄλλα λόγια, ἐπιβεβαιώνεται ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, παρατείνεται εἰς τοὺς αἰῶνας (**πρβλ. Ἐβρ. 13, 8**).

Σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας, ὡς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ἐντός τῆς ἱστορικῆς μας πραγματικότητος, δηλαδή ἐντός τοῦ κόσμου, εἶναι ἀκριβῶς αὐτό τὸ ὁποῖον ἐκφράζεται εἰς τὸ σημερινόν εὐαγγελικόν ἀνάγνωσμα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, διὰ τῆς θεραπείας τοῦ παραλελυμένου ἀνθρώπου, τοῦ μεταφερθέντος ἐπὶ κλίνης ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ, διὰ νά θεραπευθῇ. Ἡ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ὡς θεραπευτοῦ καὶ Ἱατροῦ θεραπεία πάσης ἀνθρωπίνης ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ἀσθενείας, δέν ἀποτελεῖ μόνον ἀπόδειξιν τῆς δυνάμεως τῆς Πίστεως ἡ ὁποία εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν του, δηλ. τὴν ἁμαρτίαν, ἡ ὁποία ἐπιφέρει τὸν θάνατον, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἀποτελεῖ καὶ πρόκλησιν, ἡ ὁποία γεννᾷ τὴν ἀμφιβολίαν καὶ τοὺς διαλογισμούς τῆς ἀπιστίας ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀνθρώπων, ὅπως τοῦτο συνέβη εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων,

κατά τήν θεραπείαν τοῦ παραλελυμένου ἀνθρώπου.

«Τί διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;» ἐρωτᾷ ὁ Χριστός. Τό ἐρώτημα τοῦτο ἀπευθύνεται μέ τήν ἰδίαν ἀκριβῶς σημασίαν καί δύναμιν καί εἰς ἡμᾶς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εὐλαβεῖς Χριστιανοί. Καί τό λέγομεν τοῦτο, διότι ἀδυνατοῦμεν νά ἀναγνωρίσωμεν, ὅτι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ θεραπευτική καί ἱαματική ἐνέργεια τοῦ Χριστοῦ, ἐνεργεῖ διὰ τῆς Ἱερωσύνης, δηλαδή διὰ τῶν Ἱερέων, οἱ ὅποιοι εἶναι διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων. Καί εἰς τούς Ἀποστόλους ἐδόθη ὑπό τοῦ Χριστοῦ ἡ ἐντολή, ἵνα βαπτίζωσι πάντα τά ἔθνη εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί νά διδάσκουν αὐτούς νά τηροῦν πάσας τάς ἐντολάς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διαβεβαιοῦντες αὐτούς, **«καί ἰδοὺ ἐγώ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τάς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν» (Ματθ. 28, 20).** Ἀδυνατοῦμεν, ἐπαναλαμβάνω, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, νά ἀναγνωρίσωμεν τόν πρωταρχικόν καί ἀπώτερον σκοπόν τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὅποιος εἶναι ἀκριβῶς ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἡ ἐκ τῆς τραυματικῆς πτώσεως μεταμόρφωσις καί ἀνάστασις τοῦ ἀνθρώπου ἐν Χριστῷ, τό ὅποιον σημαίνει τήν ἀποκατάστασιν τῆς κοινωνίας ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων μετά τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τήν ἔνωσίν μας μέ τόν Θεόν. Τοῦτο εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τήν ὁποίαν ἐπικαλούμεθα καί διὰ τήν ὁποίαν ὁ Ἰδιος ὁ Χριστός παρήγγειλεν εἰς ἡμᾶς διὰ τῶν μαθητῶν καί Ἀποστόλων Αὐτοῦ νά ζητῶμεν πρώτην **«ζητεῖτε δέ πρῶτον τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί τή δικαιοσύνην αὐτοῦ καί ταῦτα προστεθήσεται ὑμῖν»_ (Ματθ. 6, 33).**

Τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐπεδίωξαν πάντες οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, καί τά πιστά μέλη αὐτῆς, καί ὅχι μόνον τήν ἐπεδίωξαν, ἀλλά καί ἔδωσαν καί τό αἷμα των διὰ τήν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ, ὅπως εἶναι ὁ Ἅγιος Μεγαλομάρτυς Γεώργιος, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἔχει κτισθῇ ὁ περικαλλέστατος νεόδμητος ναός ἐν τῷ χωρίῳ ὑμῶν, ὁ ὅποιος Ναός ἀποτελεῖ σύμβολον ἀγάπης, εἰρήνης, συνδιαλλαγῆς καί δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ καί κοινωνικῆς εὐημερίας τοῦ τόπου ἡμῶν. Ὅπως ὁ ἀναστάς παραλυτικός ἀπῆλθεν εἰς τόν οἶκον αὐτοῦ χαίρων, οὕτω καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἁγιασθέντες καί ἀναζωοποιηθέντες διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ταῖς πρεσβείαις τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας καί ταῖς ἱκεσίαις τοῦ Ἁγίου ἱερομάρτυρος Γρηγορίου τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας, δοξάσωμεν καί εὐλογήσωμεν τό ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἀμήν.